

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Josiassen: Med Hensyn til dette Lovforslag om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 172 af 13. April 1938 om Tilskud fra den fælleskommunale Udligningsfond til visse kommunale Arbejder vil jeg udtale en Anerkendelse og Tak til den højtærede Socialminister, fordi Ministeren fremsætter Forslag om Forlængelse af denne Lov. Selv om der ikke efter denne Lov kan sættes saa store Arbejder i Gang som efter andre Love med lignende Formaal, maa ethvert Skridt i Retning af at skaffe Arbejde hilses med den største Tilfredshed. Der er ingen Ændringer i Lovforslaget ud over den, at man ønsker den gældende Lov forlænget til 1942.

Vedrørende Lovens Benyttelse fremgaar det af Bemærkningerne til Lovforslaget, at der i Aaret fra 1. April 1938 til 31. Marts 1939 er anmeldt til Refusion af 122 Sognekommuner et Beløb af 334 174 Kr. og af 13 Købstæder et Beløb af 55 310 Kr., i alt 389 484 Kr. For Aaret, der begyndte 1. April 1939, har man endnu ikke fuldt Overblik over, hvad der vil blive anvendt, men man anslaaer, at der allerede for Tiden indtil 15. Januar 1940 fra 122 Sognekommuner kan forventes anmeldt 458 000 Kr. til Refusion og fra 11 Købstæder 136 000 Kr., i alt 594 000 Kr. Disse Tal viser, at om end man kunde ønske, at Kommunerne anvendte Loven i større Udstrækning, anvendes alligevel Loven i mange Kommuner til Fremskaffelse af Arbejde.

Ministerens ønsker denne Sag fremmet, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting.

Jens Jensen: Det vilde have glædet mig særdeles meget, om det foreliggende Lovforslag havde været affattet paa en saadan Maade, at jeg paa mit Partis Vegne kunde have anbefalet det til Vedtagelse, idet jeg saavel som mit Parti er af den Opfattelse, at Arbejde maa foretrækkes fremfor Understøttelse. Men det foreliggende Lovforslag har en saadan Affattelse, at mit Parti ikke kan anbefale det. Det er mit Partis Opfattelse, at den Lov, som her foreslaas forlænget, hidtil har haft meget ringe Betydning, og Forholdet er vist det, at selv om enkelte Arbejdere kan have haft Glæde af Loven, er Utilfredsheden hos de Kommuner, der har gjort Brug af Loven, i mange Tilfælde ret stor. I Vestjylland har Loven efter mit Kendskab til Sagen kun været anvendt i ganske faa Tilfælde. De

statistiske Oplysninger, der foreligger, viser ogsaa, at Loven kun har været anvendt ganske lidt, og Sandsynligheden taler for, at Loven i Fremtiden vil blive endnu mindre benyttet. En Del af de Kommuner, der har gjort Brug af Loven, ønsker nemlig ikke at forsøge paa ny, og andre Kommuner, der har forsøgt at opnaa Godkendelse af Arbejde, har erfaret, at en saadan ikke kan opnaas paa Betingelser, som Kommunerne vilde være tjent med. Skal en Lov som den foreliggende kunne faa nævneværdig Betydning, maa det overlades til Kommunerne at bestemme, hvilken Betaling der skal ydes, og hvorledes Arbejdstiden skal fastlægges. I det hele taget maa der gives Kommunalbestyrelserne frie Hænder med Hensyn til Fastsættelse af de Regler, der skal gælde for Arbejdets Udførelse, idet det maa erindres, at de Personer, der søges beskæftiget efter Loven, har vanskeligt ved selv at skaffe sig Arbejde og derfor ikke med Føje kan kræve Topbetaling, ligesom det maa erindres, at de Arbejder, der kan forventes godkendt, i mange Tilfælde maa anses for at være uden særlig stor Værdi. Loven maa betragtes som en Understøttelseslov, og der er derfor ingen Grund til i den at fastsætte de samme Arbejdsvilkkaar som ved almindelige Arbejder.

Under Hensyn til, at mit Parti maa anse Loven for at være uden nævneværdig Betydning, og navnlig under Hensyn til, at Lovens Bestemmelser er i Modstrid med den Opfattelse, som mit Parti har, kan Venstre ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse i den foreliggende Skikkelse; men da vi alle er interesserede i at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse, vil det maaske være rigtigst, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, i hvilket vi kan se nærmere paa det.

Jørgen Jørgensen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter jo en Fortsættelse af Loven af 15. December 1934 med senere Ændringer. Denne Lov kom til Verden som en Følge af, at Arbejdet i det store og hele gik i Staa ude i Landkommunerne, navnlig vel efter Socialreformens Gennemførelse, idet man meget hurtigt blev klar over, at det var meget billigere — hvilket for Kommunerne i mange Tilfælde er det afgørende og maa være det af rent skattemæssige Grunde — at gaa over til at udbetale Kommunehjælp i Stedet for at opretholde den Beskæftigelse, som man ved Kommunernes Foranstaltning havde sat i Gang for at bekæmpe Arbejdsløsheden. Der er ikke noget at sige til, at det blev forsøgt,